

sát féltő férfinek egyaránt tiltakoznia kell.

Miért nem gondolnak inkább az ugynevezett „nagyhozományú” leányokra, vagy azokra is? Egyféle kötelességet mégsem oly nehéz teljesíteni, mint három olyat, amelyeknek mindegyike külön is egész embert kíván? Vagy úgy gondolják, hogy a jó módban élő leányok még ebben a csonka világban is kapnak pénzükért „épkézláb” férfiakat is? Vagy ekkora altruizmusra megint csak az intelligens, képzett leányok lesznek képesek?

Mostanában sokat hallottunk az új adó-reformról, a választói reformról, ezúttal legalább megismertük az új házassági reformot is. Ezideig a nők egyrésze tekintette a házasságot is pályának, életcélként, „eltartó intézmény”-nek, ezután majd megfordítva lesz. Údv a kitalálójának!

Zsolt ur azt is írja Esti levelében, hogy a rokkantügyi hivatal által összeírt, illetve nyilvántartott rokkantakkal való „tisztességes” megismerkedést hajó-kirándulásokkal vagy egyéb társas összejövetelekkel tegyék lehetővé. Minden öntudatos nő tiltakozni fog e szemérmetlen „leányvásár” rendezése ellen és minden gondolkodó férfielme erkölestelennek fogja ezt a formát tartani.

Minden házasság erkölestelen a magasabb morál szempontjából, ha nem szerelemből fakadt, mert: üzletszerű alapja van s mert nem a lelkek kölesönös vonzalmán épült fel. Az Esti levél vége így hangzik:

„— S ime, itt elérkeztünk ahhoz az igazsághoz, amit már rég hirdetek, hogy a rokkantügyi hivatal nem tudhat nők nélkül megfelelni hivatásának. Meg kell szervezni mellette nők közreműködésével azt az egyetemet, vagy országos bizottságot, mely a hadiözvegyek és árvák elhelyezését s a rokkantak házasságát is szervezni fogja.”

Zsolt ur Budapesten lakik, így feltétlenül ismeri a rokkantügyi hivatal dunaparti rokkantiskolájának kíváló fejlődését, ahova okleveles tanítónők vannak szolgálati feladatra berendelve a kultuszminisztérium által. A hadiözvegyek kiképzése szintén állami feladat lesz, munkába helyezésük a hatóság munkaközvetítők dolga, az árvák ügyének rendezése az árvaszéki hivatalokat illeti. Így annak az országos bizottságnak feladatul valóban csak a rokkantak szivügyeinek rendezése maradna.

Nem követek el indiszkréciót, annál is inkább, mert felhatalmazásom van annak a közlésére, hogy egy budapesti polgári leányiskolai tanárnő, aki vezető állást tölt be a fővárosi tanítónők egyesületében, igen intenzíven propagálja ez ügyet és hetek óta élénk eszmecsere folytat Zsoldos Benő szegedi íróval a terv megvalósítása érdekében. Ha jól tudom, a terv megvalósításához már csak a gyakorlati megoldásnak a formája van hátra.

Elismerés illeti meg a budapesti tanárnőt is e szép szándékáért, hazafias lelkesedéséért, azonban eszméje egy meglehetősen nőnek a finom álma, amely a gyakorlati élet porondján nem állja meg a helyét. Ha ő nagysága a rokkantpolitikának egyik legfontosabb problémájával, a rokkantak családalapításának kérdésével foglalkozik, akkor ismernie kell a csonka-béna és belbeteg katonák jogviszonyait, így felesleges a törvény idevonatkozó rendelkezéseit ismertetnem. A sebesülési pótdíj, a rokkantsági jutalék oly csekély, hogy abból a rokkant hős még önmagát sem képes eltartani, nemhogy családot alapíthatna.

A hazatérő rokkantoknak elsősorban tanulási lehetőség, munkaalkalom, orvosi kezelés kell. Föld a földetleneknek, telepítés, többtermelés, lakás-kérdés rendezése, szociális biztosítás, satöbbi. Ha a rokkant hős megélhetési körülményei rendeződnek, a gazdasági elhelyezkedésük kedvezőbb lesz, akkor nem lesz szükség a bristoli papok szózatára, nem kell hogy a jótékony hölgyek jóté-

konykodásban kimerült idegrendszerükkel hajó-kirándulások rendezésével fárasszák magukat, mert a biztos egzisztenciájú rokkant fog asszonyt találni az ő beavatkozásuk nélkül is.

S a feleség keresésnek az a formája, amelyet ők maguk önként választanak, férfias önértéküknek sokkal inkább meg fog felelni.
Vásárhelyi Julia.

A nyugati és keleti ellenséges támadások.

— Moraht őrnagy cikke. —

Minden eddig részben, vagy a maga egészében sikerült áttörés összes tapasztalatai abban csúcsosodtak ki, hogy a legnagyobb a fontossága a kezdetbeli sikernek. Az az ellenség, aki át akar törni, mindig abban a helyzetben van, hogy akkora tömegű erőt, tüzérősséget és löszert gyűjtson össze a kritikus téren, hogy a megtámadandó ellenfél föltétlenül hátrányba jut. Ez a hátrány a meglepetésből és idővesztéséből áll elő, amely a megtámadottat azért éri, mivel védőerőit még csak akkor szíhatja magához távolabbi helyekről, amikor az ellenség támadó erői már javában működnek. Egy nagyszabású áttörési kísérlet sikere szempontjából kritikus tehát a *gyalogosági támadások megkezdése és a megtámadott ellentámadásai közti időpont*. Ha ebből a szempontból nézzük az angol-francia nyugati offenzívának az első négy napját, sikerei teljes tárgyalgossággal igen csekélyeknek mondhatók. Ellenségeinknek sikerült összelőtt legelülő vonalainkon helyenkint nagy erővel folytatni. A védelem nem lehetett nagy, mivel a beomlott állásokban ugyiszlólván csak halottak feküdtek. Ahol szembeszállottunk, ott komoly közelharcok fejlődtek ki, amelyekről a számbelileg tulsúlyban levő ellenség csak azt tudja jelenteni, hogy a németek szívesen küzdenek és az utolsó szál emberig védekeznek. Más helyeken, mivel hadvezető-ségünk megőrizte hidegvérét és a kezében tartotta csapatainkat, elasztikusan visszahajlított bennünket, amint azt az egyes vívó teszi, mikor nem akarja odatárni a mellét az ellenfél meglepő csapásának és amikor a vágást nem tudja fegyverrel kivédeni. Ez az ellentaktika a támadót zavarba hozta, amiért a pergőtűz alá fogott védelmezőkre nem zudíthatta már rá az utolsó csapást. Vagy új pergőtűzre kell indítania, vagy meg kell kockáztatnia a meggyöngyített német erő-vel való összemérkezést. Erre azonban sem a franciák, sem az angolok nem mutatnak hajlandóságot.

A nyugati harcok lefolyásáról szóló harmadik jelentés

ellenségeink reményei számára egyenesen lehangelő.

Az Ancre-pataktól északra, ahol az angolok eddig említésreméltó előnyöket nem értek el, Thiepval és a Mametz-erdőske kö-

zött, nagy erővel léptek fel. Ez légvonalban hét kilométer széles. Az angol hadvezér ezen elhatározására legfőbb hadvezetőségünk szárazon ezt jegyzi meg: „Az emberek nagyszámu harcbevételének megfelelték a veszteségei is”, tehát veszteségei és nem sikerei, mert „a támadásokat mindenütt visszavertük.” Ép így jártak a nagy angol és francia erők a Sommetől délre, ahol a Barleux—Belloy-vonalat szemelték ki céljukul. Ellenségeink első előretörési kísérlete főirányában a Bapaune—Combles-vonal ellen irányult, a második helyen említett áttörési kísérlete nyilvánvalóan a Péronnetől délre vezető vasúti vonalat tartotta szem előtt. A franciák jelentésükben diadalmaskodva jelentették Hardécourt elfoglalását. Innen sejtethetőleg Combles ellen akartak előretörni. Amő Hardécourtból megint ki vannak dobva. Tehát az egészet így összegezhetjük: *Ellenségeink elenyészően csekély területet nyertek egyes betörési helyeken első frontunk mögött és ezen csekély nyereségért is súlyos veszteségeket szenvedtek.*

A folyamatban levő, fontos angol-francia offenzíváról ennél több nem mondható. De bizonyára kifejezhető az a vélemény, hogy okosabb az a néhány ellenségünk, aki a túlzott várakozásoktól honfitársait és szövetségeseit óvja, mint azok, akik az angolok első menetlépéseitől megrészegetlten, a német csapatokat „nehézkés levesthabzsolók”-nak nevezik. Hiszen érthető, hogy a szorongatott francia szíve meg akar könnyebbülni, de a meg nem vert, bátor ellenséget ok nélkül gyalázní, méltatlan dolog. Párisban hallszik az ágyudörgés, mint 1914. őszén. Az akkori és a mai idő között széles hullamező terül el.

A harcéri összhelyzet világosan a mi javunkra tolódott el.

Ez inkább arra szolgálhatna Franciaország fővárosának ürügyet, hogy a háborúnak Franciaország szempontjából annyira okatlan folytatásáról komolyan gondolkodjék. Most még egyszer hangsúlyozzuk: Az angol támadó hadsereg operatív értéke nem elegendő ahhoz, hogy összes egymás mögött fekvő és a legalaposabban kiépített vonalainkat áttörhesse és minket Franciaországból és Belgiumból kiűzhessen.

Védjegy.

Harcéren levő szeretetteinknek küldjünk

MODIANO-CLUBSPECIALITÉ

hüvellyel készített cigarettákat, hogy lássák, hogy nekik mindenből a legdrágábbat, tehát a legjobbat is, választjuk!